

Ledelsesberetning

Hellested Friskole og Børnehus juni 2021

Skolens formål

Skolens formål er at drive friskole, fritidsordning, fribørnehave og frivuggestue ifølge skolens værdigrundlag og efter de til enhver tid gældende love og regler for friskoler, fribørnehaver og frivuggestuer.

Skolen og dens virke

Hellested Friskole og Børnehus består i dag af en skole, en SFO og en integreret daginstitution. Der går pt. 201 børn i skolen, 81 børn i SFOen og 71 (heraf 21 klar parat børn) i Børnehuset.

Året siden sidst

Overskriften for dette kan meget vel være den efterhånden noget slidte frase 'sammen hver for sig'. I mange henseender har det i hvert fald været et år præget af retningslinjer, der har gjort det svært at være sammen på normal vis. Oplevelsen af at der udefra har været lagt en skabelon ned over vores hverdag, hvor vi udover tvungen hjemsendelse af elever i skolen har været mere eller mindre isoleret i grupper, stuer og klasser, kan ikke i denne beretning benægtes. Det har på rigtig mange måder berørt vores muligheder for at bygge bro mellem børnene igennem huset i det sidste år, hvilket ikke mindst har udfordret det fællesskab, som vi normalt arbejder målrettet på at værdisætte.

Jeg har som leder gennem det sidste år haft mange nye forældre til møde omkring deres interesse for at have deres børn gående på skolen. Månen en gang har jeg hørt mig selv sige til disse forældre, hvordan vi normalt arbejder med fællesskabet igennem huset og at det nok skal komme tilbage. Jeg eller vi har løbende fået henvendelser fra jer forældre, som har været fortvivlede, til tider uforstående og kritiske, men ofte også bare berørte af de vanskeligheder, som de skærpede retningslinjer har medført. Meget lidt har vi faktisk selv været herrer over, da beslutninger om vores drift som skole, SFO og Børnehus har været taget på et

politisk niveau og det med en frekvens, hvor vi til tider dagligt har måtte orientere os i ændringer og nye tiltag. Mange af disse retningslinjer har været genstand for undren fra især forældres side, da de for den enkelte måske er blevet oplevet som ulogiske og uforstående. Uanfægtet dette har vi stået fast på de gældende retningslinjer, dette har vi ikke mindst i ønsket om ikke kun at beskytte den enkelte men så vidt muligt for at beskytte os alle. Når jeg derfor nu gør status, så vil jeg hæfte mig ved, at vi først og fremmest er lykkedes med at have været meget lidt berørt af tilfælde af coronasmitte. Vi har dertil oplevet et år, hvor ikke mindst fokus på hygiejne med især håndvask som det fremmeste middel, har medført væsentlig mindre sygdom end normalt.

Selvom perioder med hjemsendelse af børn og opfordringer til samme igennem huset har sat sit præg, står jeg alligevel med en oplevelse af, at vi er kommet igennem på en måde, hvor vi stadig står på benene. Når dette er sagt, kan der dog ikke herske tvivl om, at det også har sat sine spor, at vi nu i godt et år ikke har kunnet være sammen på en helt normal måde. Uanset vores gode intentioner og arbejde har hegnene i børnehuset som symbol på en unaturlig og ufrivillig adskillelse stået længe og først nu kan vi se frem på en tid, hvor disse både fysiske og symbolske barrierer opløses.

En af de tydelige konsekvenser ved de unaturlige rammer for at drive såvel børnehus, SFO og skole har også været forholdet til jer forældre. Vi ved, at mange har følt, at det har været svært at følge med i ens barns liv. Jeg kan kun medgive, at det har været udfordrende. Vi har skulle balancere en påpasselighed mellem undgåelsen af at være skyld i smitte og samtidig varetagelsen af den enkeltes og fællesskabets trivsel. Det har ikke været en særlig let opgave og i flere henseender har det været endog meget svært at varetage begge perspektiver samtidig. Når jeg derfor kigger tilbage på året, der er gået, så er det også med en bevidsthed om, at vi har en væsentlig opgave foran os i igen at sætte fællesskabet i centrum for herigennem at arbejde med den enkeltes trivsel. Med udsigten til at retningslinjerne for begrænset samvær forsvinder, vil jeg dog tage de optimistiske briller på og kigge frem mod et nyt skoleår, hvor vi igen kan gøre ting sammen på tværs af huset. Det er uden tvivl noget, som vi ser meget frem til.

Der har hen over året og særligt i takt med, at restriktionerne både greb om sig og varede længere end mange først antog, været sagt og skrevet meget om børnenes

tab. Snakken har kredset meget om to spor, henholdsvis børnenes trivsel og faglige udvikling. Der er ingen tvivl om, at hjemsendelsen af børn ikke mindst over lange perioder har sat sine spor i nogen, der har følt sig ensomme eller simpelthen har manglet oplevelsen af at være en del af det fællesskab, som ens klasse eller gruppe normalt har udgjort. Vi har både haft og har fortsat stor fokus på dette. Det har både været et fokus på enkelte børn, som vi har haft inde, imens andre har været hjemsendte, men det er også et fokus på hele gruppen eller klassen. Det hjalp gevaldigt at få børnene tilbage i skole i foråret, det var tydeligt, hvor meget de fleste havde savnet det. Nu hvor vi kan se, at retningslinjerne for at være sammen på tværs af grupper og klasser forsvinder, vil vi i endnu højere grad kunne møde børnenes naturlige ønsker og behov for at være sammen på kryds og tværs i deres hverdag her. Det tror vi på, har en meget stor effekt i at skabe trivsel for både den enkelte og for fællesskabet.

De faglige tab har været adresseret mange steder, alt fra politikere, eksperter, erhvervsfolk til mange selvudnævnte eksperter har haft en mening om dette ikke mindst i forhold til børn i skolen. Jeg synes, at vi inden for de mulige rammer har gjort meget for at løfte opgaven i at fastholde børnenes læring og faglige udvikling. Vi har modsat mange andre skoler haft den fordel, at alle elever har deres egne bærbare pc og at vi i forvejen arbejdede med digitale læringsmidler. Det kan naturligvis ikke fjerne fokus fra, at hele samfundet herunder også skolerne på uset kort tid har skulle digitaliseres, hvorfor intet har været gnidningsfrit med løbende udfordringer i nedbrud og langsom drift. Derfor er konklusionen naturligvis også, at hjemmeundervisning ikke kan erstatte den fysiske undervisning, som vi nu igen kan praktisere. Selv om man ud af dette kan sætte fokus på tab af normal undervisning, er det også vigtigt at sige, at der har været positive oplevelser iblandt. I virkeligheden er det nok især selvstændigheden blandt vores elever, som er mest værd at fremhæve. Generelt set har vores elever befundet sig i en situation, hvor de ret hurtigt på hver deres niveau har flyttet sig ift. at kunne noget på egen hånd. Vi ved godt, at især ved de yngste elever har I forældre også en stor del af æren for dette, men vores oplevelse er stadig, at mange elever kan noget på egen hånd, som de ikke kunne for et år siden. Pointen i dette er, at børn ikke holder op med at lære, fordi de er hjemsendte, de lærer måske bare noget andet og ikke mindst på en anden måde. Når dette er sagt, så er der tab, som er svære at kompensere for, når man ikke kan være fysisk sammen. Derfor har det sidste år også lært os værdien af det vi kan, når vi er sammen om det.

Fremskuende mod et nyt skoleår kan jeg konstatere, at energien samler sig om at gøre meget af det, som vi ikke har kunnet i det forgangne år. Jeg er imponeret over vores personale, som trods håndteringen af spandevig af utilsigtede udfordringer gennem det sidste år, evner at skue fremad med energi og lyst til at gøre det bedre. De har, synes jeg, fortjent at blive rost for deres indsats, gåpåmod og evne til at finde gode løsninger. I virkeligheden synes jeg faktisk, at det er vigtigt at rette samme ros til vores børn og jer forældre, da vi har været sammen om at nå hertil.

Afslutningsvis vil jeg sige sådan, at jeg med stor tro på og håb for ser frem mod, at det kommende skoleår bliver et år, hvor vi igen rykker sammen som skole, SFO og Børnehus og hvor både vores børn og I forældre genfinder en klar fornemmelse af, at det at have barn på Hellested Friskole og Børnehus er ensbetydende med, at man er en del af et større fællesskab.

Keld Andreasen

Skoleleder